

Η ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑΤΑ

Κοιμήσου, καλοροϊζικό και καλοτελειωμένο, που σ' έχει αφέντης ο Χριστός καλομελετημένο. Κοιμήσου που να σε χαρή η μάνα σου...

Ο ύπνος το παρακαλεί κι' εκείνο δεν κοιμάται, έχει τα μάτια του ανοιχτά και μου παραπονάται. Ο ύπνος στά ματάκια του κι' η γειά στην κεφαλή του...

Κοιμήσου, βέργα μάλαμα, κοιμήσου, βέργα άσχημ, όπου σε στέλνει ο βασιλιάς πεσώσει του βεζύρη. Κοιμήσου που σου ράβουνε τα ρούχα σου στην Πόλη...

Κοιμήσου, χαϊδευμένο μου, κι' εγώ θε να σου μάλαματένια κάμαρη και μέσα θα σε βάνο. Κολλάω στις πόρτες μάλαμα, στά παραθύρια άσχημ...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Ο ΚΑΒΟΥΡ ΣΤΟ ΣΠΗΤΙ ΤΟΥ

Ο μέγας πολιτικός της Ιταλίας Καβούρ φερνόταν οικειότητα προς το ύπηρετικό προσωπικό του και ιδίως προς μία γρηνή ύπηρετριά του...

Εν γένει στο σπίτι του ο Καβούρ δεν είχε ποτέ ύπερολτικό ύφος και μιλούσε με ύλους σαν ύσος. Οι ύπηρετές του έξ άλλου τον άγαπούσαν...

Οι τοίχοι των δωματίων του Καβούρ ήταν γεμάτοι από καλλιτεχνικές εικόνας, ή άποτες στο σύνολό τους στοίχιζαν ολόκληρη περιουσία. Ο ίδιος άπάνω άπ' το κρεβάτι του είχε κρεμάσει ένα μεγάλο στανάφ και μία εικόνα της Παναγίας.

Ο Καβούρ κάθε Κυριακή πρωί ήθελε να πηγαίνουν οι ύπηρετές του στην εκκλησία. Τους έδινε μερικάς ύρες έλευθερίας, αλλά δεν ύποχρέωνε κανένα να λειτουργήθ η με το στανιά.

λέει!... Τέτοια πονηρία εγώ δεν την ήξερα. Άπό αυτόν την έμαθα. Η παρέα έσκασε στά γέλια.

Τότε η γρηνή κούνησε το κεφάλι της, σαν κάτι να θυμήθηκε πάλι, και έλεπε:

— Κι' όμως μη γελάτε!... Νά, έδω λίγο παραπάνω, στο καλντερήμ το παλιό, δεν είδε ο πατέρας μου, μια νύχτα που περνούσε, ένα γέρο με γένεια μακρού, που καθόταν κι' έπινε τομπακούα;... Πλησίασε και τον χαϊρέτσε, μα μιλά δέν τουτε εκείνος. Τόν ξαναχαϊρατεί... Τίποτα! Τότε κατάλαβε κι' εκείνος κι' έφυγε και δέν εξαναλάρασε από έδω τη νύχτα!... Ήταν όμως καλύτερος, φαίνεται, κι' ο γέρο-Σατανάς αυτός από τους ανθρώπους, γιατί κακό δέν έκανε ποτέ...

Τώρα έπαρνε πειά να δροσίξη. Ή δρεξι ξαναάρθε στην παρέα. Και τους έπιασε ύλους ένα κέφι δυνατό για άσεται.

Γύρισε τότε ένας άπ' αυτούς στη γρηνή και τη ρώτησε γελώντας κάτω από τη μεγάλη μύτη του:

— Έχει τώρα Σατανάδες έδω πέρα, γρηνή;

— Η γρηνή τάν κίτταξε:

— Τι λές; ρώτησε.

— Έχει έδω πέρα τώρα Σατανάδες;

— Σατανάδες είπες; Σάν κι' έσένα πλήθος!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ "ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ,"

(ΤΗΣ ETIEN PE-Y)

Μονάχα μία στιγμή ύπάρχει στη γυναίκα, κατά την όποια δέν μπορεί να πη ψέμματα. Άλλά τότε κανένας δέν σκέπτεται να τη ρωτήσει.

Άμα αισθάνεσθε ότι μια γυναίκα σας άνήκει ψυχή και σώματι κι' ότι εινε αληθινή σκλάβά ανάμεσα στά χέρια σας, αυτό σας διαβίθει στο να της φέρεσθε με περισσότερη σκληρότητα παρά με τρυφερότητα.

Η νύχτα εινε το κράτος των κλεφτών, των νυχτεριδών και των γυναικών.

Η τιμότης εινε πολλές φορές ζήτημα φιλοτιμίας.

Εινε δύσκολο για μία γυναίκα να συμπίδξη την άρετή της με τη γούνα της.

Ο έρωτας εινε μια μακρού άλυσιδά καιμωμένη από άπάτες και παρεξηγήσεις.

Η γυναίκα εινε θύμα του άνδρός, ο άνδρας της καρδιάς, ή καρδιά των αισθήσεων και ή αισθήσεις των φυσικών νόμων.

Η στεγνότερες καρδιές ήσαν συχνά στην άρχη ή πιο ευαίσθητες.

Ο έρωτας μοιάζει με την ψύρα. Όσο περισσότερο ξύνεστε, τόσο περισσότερη φαούρα κοιβάθετε.

Η γυναίκα έξυμνούν τις άπολαύσεις της ψυχής μέχρις ότου γνωρίσουν την ήδονη. Μόλις όμως μάθουν τη γύνα των φιλιών, άηδιάζουν ν' άκούν άσθηματολογίες.

Για τον άνδρα ή έρωτικές άναμνήσεις εινε προπάντων άναμνήσεις ματαιοδοξίας. Για τη γυναίκα εινε άναμνήσεις ήδυπαθείας.

Η δυο μεγάλες φιλοδοξίες της γυναίκας εινε να έμνευση στίχους στον ποιητή και θαυμασμό στον κοιμωτή της.

Στην άρετή μιας άσχημης γυναίκας ύπάρχει σχεδόν πάντα μια διαμαρτυρία κατά της άμορφιάς.

Άδύνατες ψυχές δέν εινε αυτές που παύουν ν' αγαπούν, άλλ' άπεναντίας όσες έπιμένουν στον ίδιο έρωτα.

Η πίστι δέν δείχνει τίποτε άλλο παρά άκηνοσία της καρδιάς.

Δέν πρέπει να χαιπάτε ποτέ τη γυναίκα με λουλούδια. Πρέπει να τη χαιπάτε μ' ένα μεγάλο ραβδί.

Η φιλία μιας γυναίκας εινε πράγμα πολύ έπιθυμητό για έναν άνδρα που δέν έχει... έπιθυμίες.

Ο έρωτας του άνδρός άποβίλει στο να γίνη κυρίαρχος της γυναικός.

Η φιλαρέσκεια εινε παγίδα, την όποια ή γυναίκα στήνει στον άνδρα και στην όποια πέφτει αυτή πάντα πρώτη.

Η πρώτες μέρες ενός έρωτικού δεσμού έχουν ένα θέλγητρο μοναδικό και άσύγκριτο που δέν το ξαναβρίσκει έπειτα κανείς.

Ένας έχέμθος άνδρας έμπιστεύεται τα μυστικά της καρδιάς του μόνο στους φίλους του. Το δυστύχημα όμως εινε ότι σε παρόμοιες περιστάσεις ανακαλύπτει σχεδόν κάθε μέρα καινούργιους φίλους.

Ο άνδρας και ή γυναίκα που γεννήθηκαν για τον έρωτα, αισθάνονται και μαντεύουν ο ένας τον άλλον μέσα σε ολόκληρο πλήθος.

Ένας σύζυγος που άπατάται, δέν έχει άνάγη να τιμωρήσει ο ίδιος τη γυναίκα του. Η τιμωρία θα της έρθη από τον φίλο της.

Πολλές γυναίκες συγχίζουν τα πρόσωπα και τα πράγματα. Μερικές προσφέρουν στους φίλους των μια άγάπη έντελώς μητρική. Άλλες αγαπούν τα παιδιά τους με μια στοργή σχεδόν έρωτική.

Η φιλαρέσκεια προφύλασσει τις γυναίκες άπ' το πάθος περισσότερη από την άρετή.

Η καλλονή μιας τίμας γυναικας φαίνεται σαν νύχη πάνω να κάποιαν άτέλεια.

